

El Baix Penadès

Setmanari autonomista

SURT ELS DISSAPTES

N. B.

Preus de subscripció

VENDRELL, trimestre.	1' (Ptas.)
FORA, id.	1'25 »
EXTRANGER, id.	2' »
Número corrent, 10 céntims. Atrassat, 20 id.	

Redacció y Administració

Plaza Pi Margall, número 2.

Anuncis á preus convencionals. Remitits: 10 céntims línia

No s'admeten escrits sense firma

NO'S TORNAN ELS ORIGINALS

Ramon Germans y Nebot

IMPRESSORS

Plaza Pi Margall, número 2, Vendrell

“Recort de Vendrell”

Hermosa postal esmaltada, ilustrada ab tres detalladas vistas de nostra vila
25 céntims una

POSTALS ILUSTRADAS

de tota mena

Bromuros en negre y colors, flors, paisatjes y marinas, marfilinas, peloux y altrás calitats de luxo y fantasia.

Albums pera Postals

Senzills y de luxo: desde 2 pessetas á 15 id.

NOVETAT

La Pastoreta

Sardana fácil pera piano

sobre motius populars, del Mtre. Bartolí.

Aquesta Sardana está composta al alcans de las tendras inteligencias dels nens y nenas per la facilitat de execució.

1'50 Ptas.

PRESTAMS

Hi ha pera prestar á primera hipoteca, de 5000 á 50000 pessetas.

Informará l'advocat d'aquesta vila D. Francisco Vidal y Socías, carrer de Sant Sebastiá, 16, primer

Metalls vells

y desperdicis de cotons

se compran al preu més elevat del mercat

Plaza Pi Margall, núm. 3.—Vendrell

F. Ribas Cisco Rabosa

RECADER

Pren encàrrechs de tota mena del Vendrell á Barcelona, y de Barcelona al Vendrell.

Se reben els encàrrechs:

Al Vendrell: carrer de St. Sebastiá (Muralla), 1.

A Barcelona: Rambla de las Flors, 15, porteria; ahont hi trobarán cada dia ous frescos.

Al vol

No fa molt temps se celebraren á Sevilla grans festes, y els organiadors pensaren en que seria una grossa atracció pera les mateixes celebrar un concurs regional compost de balls y músiques típiques de cada regió; y aixís ho feren.

Veus aquí com el poble, ab molt bon sentit, sense necessitat de ferho en la *Gaceta*, va esborrar una vegada més del nostre mapa les ficticies provincies qui trenquen les nacionalitats, y les posen totes per un igual baix el règim uniformista d'un poder central.

Segons contem fou molt grossa la impressió produida al contemplar que són tant diferents les costums populars de cada regió. Els qui se empenyen en fer creure que *todos somos unos*, devien sentirse en ridícul davant d'aquell espectacle hermós per la diversitat de sos components.

No varen estar desacertats al escullir la música pera produir un fort contrast. Es aquesta la filla directa del sentiment del poble, l'esperit de la rassa està ab ella íntimament barrejat, y el poble posa insensiblement en ses cançons lo que constitueix la seva ànima. Ab sos cants se manifesten millor que d'altre manera les característiques de cada poble.

Justament Andalusia és una regió ben rica en música popular y sos cants no poden confondre's ab els de les altres terres hispàniques. Fins són incompresos en els països que, per dissort llur, estan junyits al pesant carro del centralisme.

L'altre dia passaba un cantaire ambulant, fill d'aquella terra, que, acompanyantse ab la guitarra, are cantaba les més tendres afeccions de la vida, are anyorava els monuments y les grandeses passades de la seva patria. Eren, les seves, les cançons de la terra que ell estima; eren trossos de la vida del seu poble lo que 'ns cantaba apoyantse en aquelles cadencies repetidores d'una mateixa sílaba, valentse d'un ritme llarg, atuidor, ab estridencies al atacar la frase, pera acabarla ab uns peresosos pianíssims com aplanats per la forsa del clima del seu país. Lo que 'ns deia eren tristeses, pero ahl, que á les nostres orelles ressonaven com si fossin alegries; era incompresa aquella música per la gent del carrer! No les cantem aquí les penes de la manera que ho feia aquell vianant andalús; no ho som del mateix poble. No som millors ni pitjors; som senzillament uns altres.

Es un consó cantar les cançons de casa quan se n'es fora. Tot sovint veig á un bon amic meu qu'és de l'altre cantó d'Espanya, de

la part alta, que, absorvit pèl treball, abstret de tot lo que l'envolta, sense fer cabal del ambient que 'l rodeja, potser sense recordarse en aquell moment de que sigui entre nosaltres, va entonant els cants anyoradissos de la seva terra que li retornen l'esperit de patria. Ell destria aquelles cançons placévoles y sentimentals, que ab la repetició de una mateixa nota hi diuen varies sílables, que també ho son de tristes, potser més tristes; y no obstant són tant diferents de les que entonaba el primer!

Aquest company meu, com tots els altres que'n el seu cas se troben, malgrat sa habitual residència entre nosaltres, quan és ben be ell, sense prejudicis de partits ni de unitats del Estat, la seva ànima se esplaia, dolsament, per una forsa interior de son ésser, en les cançons populars de la seva terra anyorada. Canta bon amic, canta, remémbrala la teva patria en tes cançons y perdómem si he desflorat el teu encis ab aquesta crónica passatjera.

Ah no; aquests dos homes poden ésser ciutadans d'un mateix Estat, poden obeir, de grat ó per forsa, les mateixes lleis, mes ells continuaran distanciats per les condicions de rassa, del clima, de temperament: fogós, arrebatat, caldejat pe'l sol del Mijdia el primer; reposat, seriós, atemperat per les bromes del Nort el segon.

Com no ha d'ésser ficúcia la unió ciutadana d'aquests homes? De la mateixa manera que canten cançons diferents, són diferents llurs aspiracions y necessitats. Les lleis bones per l'un poden no ésserho per l'altre. Els medis d'expressió, les llengües, són prou distanciades y ab tota una altre construcció; el caracter, el geni, no té ni un punt de contacte entre els dos pobles, verdaderes patries de cada hu.

Catalunya vol per elles lo que és ben seu; tots havém d'ajudarla.

FRIS.

N. B.

Al Sr. Z. K. de *La Comarca*: Tenia miljes ganes de contestar, en carta oberta, els comentaris que, segons vosté, posa á un dels meus articles; pero, pensantho més bé, entenc que fora inútil. Són tantes y tant capdals les tergiversacions que vosté fa dels meus conceptes, que, no volguentho atribuir á mala fé (cosa que no ha de tenir qui exerceix el sacerdocio... de la premsa á ratos perduts) m'han convenut de que vosté no deu sapiguer de llegir. A qué escriurerli, doncs, si tampoc ens entendriem?

Repassi l'article ab serenitat, ab calma, com si fos un altre l'assumpté que en ell se tracta, y

veurà que lo que vosté comenta no és lo que jo vareig escriure, sino lo que vosté, ab sobreria lleugeresa, m'atribueix.

Et voilà tout.

La aristarquia catalana

Jaume Carner.

En este resurgir político de Cataluña, será Suñol la dialéctica, Cambó la acción, Hurtado la intelectualidad aristocrática, Carner, sobre todo y por encima de todo, es el corazón. Ni dobleses en él, ni recovecos, ni curvas. Aquellos sencillos d'espíritu demandados por el Nazaréno para oyentes de sus pláticas y apóstoles de su evangelio, hallarían en Carner un hermano. Porque alimenta una tal ingenuidad, una tan clara fuente de sentimientos, que uno se asombra pueda haber llegado a ser conductor de multitudes, sin mezclilla de Maquiavelo ciudadano sabedor de mañas, sugerencias, trampas y trampillas, señuelos de las candorosas populares.

Y en justicia, esa es su virtud aplaudida por las gentes. Cuando canta las resurrecciones catalanas, de la Cataluña-patria y la Cataluña-pueblo, toma su palabra un matiz de enorme sinceridad; la voz grave, firme, alta, nunca alcanza aquellas consagradas modulaciones mitinescas propicias a la cadencia musical y a los finales efectistas, y las manos, en plena vida, no dibujan en el aire arabescos, sino que se van al cuerpo, y pegadas al pecho, dan la visión de unas manos que quisieran arrancar las palabras de las mismas entrañas. Y el pueblo, delante de ese gran milagro de sinceridad, se rinde en una hermosa contribución de entusiasmo. Por todo esto, la conversión de Carner en el verbo de la izquierda catalana, y su prestigio, y lo que entraña más, su eficacia. Tiene una mayor cultura Hurtado, y una más grande exuberancia lógica Suñol; pero en ellos la selección ha hecho nacer una frialdad que impide su fusión absoluta con el pueblo. En Carner la selección aun no se ha operado, porque aun es pueblo, es decir, corazón, sentimentalidad ingenua, idea corriente, credo común, dirección ciudadana.

Siendo cordial, no es un voluntarioso, un enérgico. Ese pobre *Azorin*, le nombró el *romano*. No, el romano no. Bien cabría bajo su testa cuadrada de legionario la toga blanca, mas para romano le falta el ser terco y el uso de la mala fe, madre de las políticas habilidades. Toda su perspicacia y viveza de abogado, que sabe hacer con los artículos del código juegos malabares, se amenguan en su labor de político. No cree en la maldad, en las palabras equivocadas, en los programas con doble fondo, y en consecuencia, Carner, que es un gran abogado habilitado, en política le engaña un niño. ¡A él, que prescindió del catalanismo estático de *l'Unió* por creer se confundía la acción política con las morales perversiones de la política!

Carner no se exhibe, no habla sino cuando siente la necesidad de comunicar con el pueblo, y en su oratoria la palabra arritmica, seca, fuerte, casi vulgar, pone a las ideas la carnazón de léxico suficiente para que no se avergüencen de ir desnudas.

Y con este hombre, que en la Inglaterra de Cromwell hubiera sido puritano, y girondino en la Convención, mientras las gentes lo despedían para Madrid, ha tenido una plática. Y así ha hablado:

—La tarea esencial para nosotros ha de ser la catalanización de Cataluña, generando un estado íntimo, casero, por así decirlo, de personalidad catalana, molde propicio para las futuras encarnaciones políticas. Porque yo no confío, como muchos, en las adquisiciones con marchamo madrileño. La obra parlamentaria será auxiliar, no substancial. Las concesiones que nos hagan no serán producto de habilidades ni de luchas, sino de la fuerza que aquí desarrollemos. De modo que las reivindicaciones logradas, no serán derecho otorgado, sino ad-

quirido por imposición. He aquí, pues, nuestro trabajo: urgir el alma de nuestros hombres inquietándola hasta hacerla caer en meditación catalana, y crear en la patria por hacer, un sistema de fuerzas que suplan la acción del Estado, pero que pongan a éste en situación de hacer la reforma constitucional declaratoria de nuestra personalidad nacional.

Tarea paralela y complementaria a la nacionalista, sea la democrática, porque es la democracia tradición en nuestra tierra, y no podemos, sin dar a nuestras multitudes la orientación que gozan las europeas, presentar a Cataluña como un pueblo en renovación vital que da la espalda a los africanismos políticos. Pero es que en estas dos labores, la nacionalista y la democrática, hay una mutua polarización. Pues qué, cuando se intentó renovar la ley de suspensión del jurado, ¿no se defendió por los escritores de la izquierda la permanencia integral del jurado como conquista definitiva de libertad, mas también como catalanismo, como preferencia a que juzguen hombres de la tierra y no magistrados de tierras lejanas sin convivencia espiritual con Cataluña?

Para lo que podríamos llamar catalanización democrática, se hace forzoso el triunfo de la izquierda. He dicho el triunfo, no la constitución. La *turnée* en pro del sufragio universal, nos mostró grandes núcleos populares adictos a ella. Los grandes pueblos catalanes son de la izquierda, y también toda nuestra intelectualidad. Ahora, que esta sentimentalidad ha de alcanzar una sistematización política, un programa con aquel contenido social preconizado por Hurtado. Y la izquierda ha de ser bien izquierda, llegando a la nacionalización extremada, hasta los límites de nuestra teórica confederación, y haciendo nuestras todas las ideas que bullen por los centros de actividad europea. La separación de la Iglesia y el Estado, la socialización del municipio, el laicismo en la enseñanza y la beneficencia, la intervención del Estado en el contrato del trabajo, sindicalismo, cooperativismo. Después... hacia la vida, siempre hacia la vida.—

Carner dijo tras esto unas respuestas a unas mis preguntas. Yo hablé de solidaridad española y de discusiones parlamentarias. Carner, un poco triste, replicó:

—Cataluña debe llamar a las otras regiones, antes de encerrarse definitivamente dentro de sí misma. ¿Inútil todo?... Ya lo sé. Falta el sentimiento de patria ascendente, el de raza que quiere ser. Pero es un deber humano...

Lo otro... Yo soy pesimista, yo creo que no transigirá en nada o en muy poco, Maura. Ya sé lo he dicho, la labor está aquí, en la realidad catalana, en hacer nacionalista y modernamente democrática nuestra tierra.—

Y dejando rastro de bondad, se entró en el grupo cercano de diputados y artistas que hablaba de marchar a Madrid, dando al verbo marchar toda una entonación agresiva.

MARIO AGUILAR.

(De la Revista *Cataluña*.)

La voluntat d'un poble

No hi ha dubte que les condicions de la vida dels pobles se modifiquen y transformen.

Y aquest desitj de transformació y progrés ha sigut sentit pel poble, y al impuls d'aquest desitj no ha tardat en organitzar-se y ajuntar-se, convertint-se en indestructible bloc, en forta muralla hont han d'estrellar-se y esfumar-se els esforços dels enemics de la deslliuració del poble, d'aquesta obra impersonal de deslliuració que tan sols al temps cal confiar-la.

D'aquesta organització n'es esdevinguda la transformació progressiva de la classe popular en directora, en la vida polític-social, enlairant a homes sencers, procedents d'aquella classe popular, en els llocs més alts de la administració local.

Y aquesta evidència de la voluntat del poble, origen de tot Poder, ha enderrocant a falsos redemptors, qui predicaven aquestes grans revolucions irrealisables, y a polítics fracassats qui intenten llurs darrers esforços cometent tota mena d'incivilitats, y despietadament acusen y senyalen a homes sencers y honrats com a mercaders de la política, y això fa que s'entaulin processos els qual no donen altre resultat que la condemna de quiscun infelís que per ganes de servir a aquells polítics fracassats s'ha prestat a actuar cegament, tancant els ulls a la rahó y a la justícia, d'instrument executor dels plans tirats per endavant pe'ls susdits polítics (?), quin pensament no es altre que destruir l'obra—per tots aplaudida y admirada—de la voluntat d'un poble; y inspirats per aquest baix despit, no reparen en difamar a homes quin mirament no es altre que'l millorament d'un poble y d'una classe.

Mes ja ha passat aquell temps de baralla; el poble ha sapigut entendre que allà hont hi ha la rahó sobren les armes; es dir, ha substituït la guerra per la pau, y per això mira indiferent certes campanyes, covardes a tot serho, com mira amb indiferència als homes qui les fan o promouen quan aquests passen am *pose* de victòria, estudiada per endavant, y quina *pose* tant retrata a l'home.

Y contemplaus a n'aquests homes; examineu llur consciència y veureu qui són, y després quedareu satisfets: són mancats de forsa moral per acusar!

Y tan sols per això considerem empresa temeraria y arriscada oposar-se a la voluntat d'un poble, que ha abolit la venda de consciències qu'era un destorb perque aquesta voluntat fes sa via vers el punt que natura li ha senyalat.

P. P. M.

La paraula «escamot»

Are que'l tribunal militar ha pronunciat la darrera paraula, donant per acabades les actuacions que se seguien contra'l Director de nostre setmanari per la publicació de l'article «El Somatent y'l pas del Rei», parlaré una mica del nom masculí «escamot», que's lliga en dit article, que tant intriga a alguns ingorants, el qual, segons ells, era un insult dels més greus que podia inferir-se a una col·lectivitat.

Y com sia que ab tot y haver transcrit nosaltres, a son temps, la definició que de la susdita paraula en fa'l Diccionari, encare hi ha alguns il·lusions que no han caigut del burro, creient encare que's tracta d'un mot agraviós, els hi endressem el següent ramellet de retalls recollits de la premsa catalana, en quins s'usa la tant *agrayiosa* paraula:

En el relat d'una de les sessions del procés Rull, s'hi troba lo següent: «Els processats, custodiats per un *escamot* de guardias civils...» Quina dita se lliga també en alguna altra ressenya.

En la descripció d'un dels actes solemns celebrats a Barcelona ab motiu de les festes del cinquantenari dels Jochs Florals, s'hi llegeix: «Tot seguit arriben l'alcalde accidental senyor Bastardas y en Durán y Ventosa representant al Municipi. Venen, com de costun, precedits d'un *escamot* de municipals de cavalleria, habillats de gran gala...»

Altres diari, al final de la ressenya de la sessió del Ajuntament de Barcelona, en la que's donà un vot de censura al senyor Sanllehy, per haver sospès la famosa base 5.ª del Pressupost de Cultura, escriu: «A la plassa de Sant Jaume hi havia un gros *escamot* de policies...»

Y un altre diari, el mateix dia, al ressenyar un fet, diu: «Ants d'anit, un *escamot* format d'una vintena d'individus...»

Aquí tenen, donchs, la tant *pecaminosa* paraula aplicada a la guardia civil, als municipals de cavalleria, a la policia y a gent del poble, sense que a ningú se li ocorregués veurhi un insult dirigit a dits instituts armats, com pretenien quatre il·lusions d'aquí

al veurerla aplicada a una fracció del Somatent de nostra vila.

Y finalment, pera acabar, vegis com se tradueix la part que 'ns interessa, en la traducció en castellà del article de referencia que s'uneix a les actuacions del tribunal militar. Déiem nosaltres: «El migrat escamot...»; y vé'l traductor, y diu: «El escaso grupo...»

¿Caurán are del burro y quedarán convensuts de que la paraula «escamot» no té res d'agraviosa? Es una paraula ben catalana y castissa, que s'usa ab molta freqüència, com pot veure's pe'ls exemples qu'hem transcrit, pera designar un... ¿com ho dirém, pera fernes entendre? un escamot d'homes.

Voleu una paraula més gráfica y exacta?

X.

De Teatre

Per fi, després de tantes dites y facesies referents a la present temporada teatral de primavera, disabte passat, festivitat del gloriós Sant Gregori, sant de la classe de bisbes, especialista en malediccions a cuques malignes a l'agricultura y en benediccions de termes municipals, va fer son debut, en el teatre del Casino Circo, la anunciada companyia de sarsuela de lo que 'n diuen *género chico*.

Eren tres quarts de deu que 'ns dirigíem al teatre, creguts de que trobaríem la funció poc menys que comensada; pero am gran sorpresa ens trobarem am la taquilla y les portes del teatre tancades.

Qué passava? Que la indumentaria que havien de vestir els actors no havia arribat encara.

—¡Virgen santa, qué principio!—hauria exclamat la «Brigida» de l'*Tenorio* a trobarse entre els qu'esperaven obrir les portes del teatre, y com qui espera se desespera, y eren molts els qui no devien tenir ganes de desesperarse, giraren qua, anantsen a passar la part de nit que volien *destinar* pera veurer comedia, allà hont tingueren per convenient.

Per fi, les portes foren obertes; y eren prop tres quarts d'onze quan s'alsà'l teló y va apareixer el senyor Mach, qui anuncià al respectable públich que no podia representarse *La casita blanca*, que estava anunciada, degut a no haver arribat la partitura de la música, y que en son lloch se posaria *El tirador de palomos*.

Y'l tal anunci ens sugeri aquestes reflexions: Si's careixia de la partitura, y fou esperada fins a darrera hora, com rediastre s'ho ferien pera ensajar l'obra? L'haurien representada sense ensajar?... Pero deixemnos de filosofies barates que'l teló torna a alsarse y *El tirador* comensa a matar coloms y a desgraciarse cors d'ignocentes colomes, ab acompanyament de piano *esquat*, fins qu'una d'elles cassa al desvergonyat cassador, esberlantli'l cap, o el cor, que aixó no s'averigua, d'una escopetada.

Després desfilaren per l'escenari els *Bohemios*. Una obra tan coneguda, que s'ha vist aquí bastant ben executada, no devia haverse representat am els migrats elements am que's compta, sense orquesta y sense chor d'homes. El sorollós himne a la bohemia del segon quadro va causar un efecte desastrós. No pogué aixecarse, am tot y l'ajuda del Sr. Girard, qui hi donà un cop de coll *para que subiese*. Tot inútil; ni un aplaudiment. Cas únic y extraordinari.

Am tot, durant el transcurs de amdues obres no mancaren aplaudiments y riallades; pero com desconexím el personal y no sabem si era aquest o aquell actor qui desempeñava tal o qual personatge, llevat del senyor Mach prou conegut, deixém de singularisar per por de ficar els peus y fer una planxa.

* *

Com sia que aquest servidor «Rodamon» el diumenge tingué precisió d'ausentarse d'aquesta vila, no pogué encomanar al seu amic y company «Fulano» que anés al teatre com a substitut de revister, ja

que haventse posat lliurement a la disposició del públic tota la localitat, y no haventse donat pas-se o contrasenya per entrar al teatre, no podíem exigirli, en bona correspondencia, que's gratés la butxaca per anar a fer una feina que alguna altra vegada havia fet molt magníficament, pero sense cap mena de dispendi, y no era del cas dirli en la ocasió present:—Aquí tens 35 céntims per anar diumenge a comedia, 25 pera'l vermouth del dilluns y aquest *pico* en calderilla per si fan cap més comedia durant la meua ausencia,—perque es clar que no ho hauria admés, y hauria anat a cumplir la comanda sense mica de remoleig.

Y per tal motiu, «Rodamon» no sab res de les funcions successives.

RODAMON.

Ajuntament

Sessió de primera convocatòria del dia 14 del corrent mes. Presidencia de D. Pau Socías.

Llegida l'acta de la anterior fou aprovada.

S'aproba la liquidació presentada per D. Damià Sanchez recaudador d'aquest municipi.

S'acorda que la comissió de Foment s'ocupi de l'instancia presentada per D. Francisco Guitart referent a l'aprofitament de las aguas brutas de las clavagueras y cridi al interessat y a D. Pere Simó pera que's posin d'acort.

Se concedeix permis a D. Joseph Ivern y Jané pera posar las portas de la casa que té al carrer Nou de manera que s'obrin cap a fora, mitjansant el pago dels drets corresponents y ab la condició de que las tingui sempre ben subjectadas.

També's concedeix permis a D. Salvador Sulé y Euras pera emblanquinar y arreglar la fatxa la de la casa que té al carrer de Mar, cantonada al carreró del Sintet.

Y no haventhi més assumptos de que tractar se aixeca la sessió.

CRONICA

Crida:

Els individus que composan l'Ajuntament d'aquesta vila, convoca al poble tot pera dijous de la vinenta setmana a las nou del vespre, a la sala del Tivoli, ahont tindrà lloch un gran miting, en el qual donaràn compte de las sevas gestions administrativas, y ab preferencia per enterar al poble de tot lo referent a la reforma de la canalisació de l'aigua.

Al mateix temps se parlarà de la campanya asquerosa y repugnant que alguns insignificants y despitats elements, desterras del caciquisme, venen realisant contra las gestions dels Ajuntaments passat y actual, parlant també al efecte, a més d'alguns dels actuals representants del poble en el Municipi, altres dels qui'l representaren en l'exercisi anterior.

Acut, poble, dijous a la sala del Tivoli, pera escoltar la veu de'ls qui conferires la sagrada y honrosa missió d'administrar els interessos comunals.

Dissapte passat els individus del Somatent de nostra vila van exercitarse tirar el blanch a la platja de Sant Salvador. Més de setanta eran els que's reuniren en dit lloch pera tal objecte.

Els que s'han erigit en factotums de nostre Somatent, pogueren fer comparacions y reflexionar: pogueren comparar la gran concurrència al tir ab aquella migrada representació que acudí, ab tot y els avisos y visitas previs, a la estació de Sant Vicens quan la darrera anada del Rey a Barcelona, y després de comparar, ferse la reflexió de que tant mateix els individus del Somatent son contraris a que se'ls meni per viaranyes que res tenen que veure ab la missió del institut de que forman part, y de que'l desengany de Sant Vicens se repetirà sempre que's vulgui realisar un acte consemblant a aquell, qu'era un acte de monarquisme.

¿Aprofitará la lliadó?

Recomanem a nostres lectors l'article «La aristarquia catalana», que publiquem en aquest mateix número reproduït de la important Revista *Cataluña*, en quin se fa una notable semblansa de nostre estimat amic don Jaume Carner, diputat a Corts per aquest districte.

Diumenge, després de llarga y penosa malaltia, va morir nostre apreciat amic Angel Garriga y Galofré, oficial primer, desde alguns anys, de la Secretaria del Ajuntament.

La mort del amic Garriga, ocorreguda en plena joventut, ha sigut molt sentida en nostra vila, en la que comptava ab grans y nombrosas simpatias, las quals quedaren ben patentisadas en l'acte del enterro, que fou un dels mes nombrosos en acompanyament que's recorda en aquesta vila.

A la desconsolada esposa, pare, germans y demás familia enviem la expressió de nostre més sentit condol per tant sensible com irreparable perdua.

A fi de treurer la mala olor que despedeix la clavaguera del carrer de Jaume Ramon, l'Ajuntament fa construir un sifon al comens de la mateixa, sota'l reixat existent a la entrada de la plassa de Pi y Margall, y en el qual s'hi conduirà una continuïtat de aigua clara; creyentse que ab aquest arreglo se solucionará la exhalació d'emanacions pestilents que eixian de la dita reixa.

Avuy a las deu de la nit tindrà lloch a la vila de Arbós, en el teatre Arbosench, el solemniat acte baix els auspicis d'aquell Ajuntament, de l'homenatge a la memoria del alt rey en Jaume I, del qual tenen ja coneixement nostres lectors, per haver publicat en el número de la setmana passada l'ordre del programa de la vetllada.

Pera avuy al vespre s'anucian en el teatre del Casino Circo, en funció fora d'abono, la representació de las sarsuelas *Apaga y vámonos* y *El ratón*.

Pera dema, diumenge, funció quarta d'abono, *Carceleras* y *La Banda de trompetas*.

Y pera la funció vermouth de dilluns, *El Husar de la Guardia*.

Els quaderns 24, 25 y 26, últims publicats de *Geografía General de Catalunya* que edita la casa Albert Martin de Barcelona, segueixen ab la descripció de la provincia de Barcelona, de la que don Cels Gomis ens detalla la part hidrografica de la mateixa ab quadros molt complerts dels afluents del Llobregat, Besòs, Tordera, Ter y las concas del litoral de Llevant, Centre y Ponent; segueixen las vias de comunicacions y a continuació comensa las descripcions de Sarrià, ilustrada ab el sello del Ajuntament y quatre fotografias, segueix després Badalona, Sant Adrià del Besòs, Santa Coloma de Gramanet, entrant ja en el partit judicial d'Arenys de Mar, descrivint la capital del partit, Arenys de Munt y Calella.

Dits quaderns van ilustrats ab els sellos dels Ajuntaments, planos é infinitat de fotografias.

Aixís mateix contenen un plano de Barcelona del any 1740, en colors, copiat del original existent a la Catedral, mapa de Catalunya de la influencia de la direcció de las montanyas sobre'l trassat dels rius principals, per don Lluís M. Vidal, y el plano de Palamors.

Qui begui **Vich Catalá**
may del estómach patirá.
Aquell qu'ho negará
no sab pas de que vá.

De venda en la Confiteria de casa **Pau Mata**, carrer Alt, número 13.

Secció Oficial

Plassa Mercat.

Recaudació obtinguda en la Plassa Mercat desde'l dia 9 al 15 inclusiv del mes de Maig, 70'95 pesetas.

Registre Civil.

Inscripcions verificadas desde'l dia 9 al 15 del corrent mes.

Naiements.—Teresa filla de Joseph Romeu y de Consuelo Vidal.

Defuncions.—Angel Garriga Galofré de 34 anys; Salvador Arrans Arans de 16 mesos; Llorens Sanahuja Folch de 3 mesos; Jaume Cherta Villoro de 16 mesos.

Matrimonis.—Cap.

IMPRIMTA RAMON GERMANS Y NEBOT.—VENDRELL.

ANUNCIS

Novetats pera senyora

de
F'AU MILA

Demà, diumenge, a la tarde, **Gran Exposició** de genres de novetat pera senyora y demés articles de la casa.

Especialitat en robes pera camises

Guano Espinàs

MARCA SAN JORDI

Esponja la tierra. - Da humus.

Aumenta el poder absorbente

No es arrastrado por las lluvias

FABRICA DE GUANOS

Primeras materias per abonos

GUANOS ESPECIALES

pera vinyas y cereals

Anton Trillas

Carrer de Montserrat. - VENDRELL

Tintorería Vendrellenca

de
Anton Borrut y Nin

Carrer del Recó, núm. 9 (Plassa de las Garrofas)

L'amo de aquest establiment té el gust de oferir al respectable públich sos especials serveys en el rentat de trajos de senyora y home, sense necessitat de desferlos, així com el tenir tota classe de roba, deixantla com nova.

Se treuen tota mena de tacas ab la perfecció que puguin ferho en las principals capitals d' Europa.

Se rentan guants y tenyeixen mantellinas de totes classes; aixis mateix compta aquesta casa ab departament especial pera 'l modern rentat en sech de tota classe de prenas de vestir.

Tot ab promptitut y economia

La Mutuelle de France et des Colonies

SOCIÉTÉ DE SECURS MUTUOS SOBRE LA VIDA

Ab un capital de 2.000.000 de franchs.

Empresa particular sotmesa a la vigilancia del ESTAT FRANCÉS. [Registada per Decissions Ministerials del 13 de Mars y 19 de Juny de 1907; y establerta a ESPANYA de conformitat a las Lleys vigents.

CONSTITUCIO, AB 15 ANYS, D' UN CAPITAL

Permetent a tots assegurar en cas de vida y en cas de mort:

Un DOT pera 'ls fills — Una PENSIO pera la vellesa

Una HERENCIA pera la familia — y LLIURAMENTS de quintas

Per entregas, desde 3 franchs per mes durant 14 ANYS SOLSAMENT.

Tots els fondos dels associats son convertits en valors garantits per l' Estat Francés, y dipositats en el BANC DE FRANSA en nom de las Asociacions a que perteneixin que son las úniques titulars y propietarias, no poguent retirar-se fins la expiració de cada Associació pera ser repartits entre els beneficiaris.

SUSCRIPCIONS REALISADAS EN 30 NOVEMBRE DE 1907: 593.014.900 FRANCHS

Domicili Social: Plassa de la República. — LION

Direcció pera ESPANYA: Plassa de Catalunya, 4. — BARCELONA

Agent general en els partits de Vilafranca, Vilanova y Vendrell: D. Joseph OLIVELLA, Carrer de Sant Pere, 154. — Vilafranca del Penadés.

Petroli GAL pera 'l cabell

Detura al acte la caiguda del cabell y l' enforteix; desinfecta y neteja 'l cap fent desaparèixer la caspa; perfuma y suavis 'l cabell facilitant el pentinat, y cura la calvicie y demés malalties de la pell del cap.

Se troba de venda en aquesta vila en la

Confitería de V.^{da} de Eduart Gasull

Plassa de Pi y Margall, núm. 16.

També s'hi trobará un variat assortit de essencias, polvos d'arrós, bolas d'empolvar, de las mellors classes y marcas, y tota altra mena de articles de tocador pera senyora. — Tot a preus molt acomodo.

Joan Nin

Dentista

Succesor de C. Genovés

Curació de las enfermetats de la boca; obturacions de esmalt y de platino a dents y caixals corcats; orificacions; operacions anastésicas; dentaduras artificials montadas al or, cauchú, etz.; preus convencionals.

Carrer de la Princesa, 5, pral. — Barcelona

Ramon Germans y Nebot impressors

Plassa Pi Margall, número 2. — Vendrell

Al comers en particular y públich en general:

Sobres timbrats, de desde 2⁵⁰ Ptas. els 500. — Paper comercial de desde 5⁵⁰ Ptas. resmilla (500 fulls) timbrat. — Prospectes de desde 5 Ptas el mil. — Facturas de desde 5 Ptas. las 500. — Targetas comercials desde 1⁵⁰ Ptas. el cent. — Talouaris, Memorandums, Etiquetas, Circulars y tota altre mena de impresos a preus sumament econòmichs.

Calitats superiors a preus relativament baratos

Netedat en la impresió. — Maquinaria moguda ab forsa motriu